

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2031/2020
20.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Младеновић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и мал. ВВ из ..., чији је законски заступник мајка, тужена ББ, чији је пуномоћник Горан Тодоровић, адвокат из ..., ради поништаја изјаве о признању очинства, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 481/19 од 28.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца АА из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 481/19 од 28.11.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца АА из ..., за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу П2 16/18 од 19.08.2009. године, која је исправљена решењем истог суда П2 16/18 од 01.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи његова изјава о признању да је отац мал. ВВ, коју заступа законски заступник мајка ББ, дата дана 24.11.2017. године, пред матичарем Општине у ..., што би тужене биле дужне да признају и да трпе брисање уписа очинства у Матичној књизи рођених, под претњом извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој ББ из ... накнади трошкове поступка у износу од 68.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 481/19 од 28.11.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу П2 16/18 од 19.08.2019. године, исправљена решењем истог суда од 01.10.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...87/18), па је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом тужиоца се указује на повреде поступка због којих се она не може да изјави, у смислу одредбе члана 407. став 1. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је тужену ББ упознао након рођења мал. ВВ, а изјаву о признању очинства дао је пред матичарем матичне службе у ... дана 24.11.2017. године, иако је знао да није биолошки отац детета. То је учинио јер се са мајком детета, туженом ББ, венчао и са њом живео у ... . Заједница живота тужиоца и тужене ББ трајала је од новембра месеца 2017. године до априла месеца 2018. године, а одвојено живе почев од 10.04.2018. године због насиља које је тужена ББ трпела од тужиоца, а што је и предмет поступка пред судом у ..., који је тужиоцу изрекао забрану приласка туженима. Такође је у току поступак развода брака тужиоца и тужене ББ. Тужилац се изјаснио да је знао да признаје дете које није његово, а дете је признао јер се венчао са његовом мајком. Није тврдио нити доказао да је изјаву о признању очинства дао под принудом или у заблуди.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови правилно применили материјално право, одбијањем тужбеног захтева тужиоца којим је тражио поништај своје изјаве о признању да је отац мал. ВВ дате пред матичарем Општине у ..., дана 24.11.2017. године, у смислу одредбе члана 253. став 2., у вези члана 46.-54. Породичног закона. Тужилац није био у заблуди када је дао изјаву о признању очинства, јер му је чињеница да није биолошки отац детета чије очинство признаје том изјавом била позната. Изјаву је дао добровољно, без притиска, а у намери закључења брака и заједничког живота са мајком детета, туженом ББ.

Одредбом члана 253. став 2. Породичног закона, прописано је да лице које је изјаву о признању, као и изјаву о сагласности са признањем очинства, дало под принудом или у заблуди, може поднети тужбу ради поништења изјаве у року од годину дана од дана када је принуда престала, или је заблуда уочена.

Опозивање признања није могуће јер је одредбом члана 52. Породичног закона прописано да се ни изјава о признању очинства ни изјава о сагласности са признањем очинства не може опозвати.

Код утврђеног чињеничног стања да није постојала принуда при давању предметне изјаве о признању очинства од стране тужиоца, који није био у заблуди јер је знао да није биолошки отац детета чије очинство признаје, следи да су нижестепене одлуке засноване на правилној примени материјалног права.

У ревизији тужилац наводи да није био способан за расуђивање и слободно изражавање воље. Међутим, на тој чињеници није заснован његов тужбени захтев

у овој парници, а правноснажност пресуде везује се за чињенично стање утврђено до закључења главне расправе, сходно одредби члана 360. став 3. Закона о парничном поступку.

Неосновани су наводи ревизије тужиоца да су нижестепени судови погрешно применили материјално право, јер се нису руководили најбољим интересом детета у свим активностима које их се тичу, сходно одредби члана 266. Породичног закона, у вези са одредбама члана 7. и 8. Конвенције Уједињених нација о правима детета, која је ратификована према Закону о ратификацији Конвенције Уједињених нација о правима детета ("Службени лист СФРЈ" – међународни уговори бр. 15/90 и "Службени лист СРЈ" – међународни уговори бр. 4/96, 2/97), јер дете има право да сазна своје порекло. Супротно тим наводима ревизије тужиоца, нижестепене одлуке донете су у најбољем интересу детета, мал. ВВ. Концепт најбољег интереса детета има за циљ да обезбеди да његови интереси буду уважени у свим поступцима, а такође пуно и ефективно уживање, од стране детета, свих права признатих Конвенцијом. У најбољем интересу мал. ВВ је да има породицу, дакле, како мајку тако и оца, са свим правима и обавезама које чине садржину родитељског права (старање о детету, чување и подизање детета, издржавање детета). То не утиче на могућност остварење права детета да сазна своје порекло.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке ове пресуде донео у смислу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Одлуку о захтеву тужиоца за накнаду трошкова по ревизији, садржану у ставу другом изреке ове пресуде, Врховни касациони суд је донео у смислу одредбе члана 153. став 1. и 165. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду да тужилац није успео у поступку по ревизији, па му не припада право на накнаду трошкова тог поступка.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**